No Φ.092.22/634

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση Ū. əŬəŪ. ɇ. əŬəʔ. ȷ .Ǻ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ Α.Ε.

Κατά

Ελλάδας (αρ.2)

(Προσφυγή υπ'αρ. 57713/09)

Απόφαση

Στρασβούργο, 10 Ιανουαρίου 2012

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

No Φ.092.22/634

Στην υπόθεση Ū. əŬəŪ. ɇ. əŬəʔ. ȷ .Ǻ. **κατά Ελλάδας (αρ.2),**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε Επιτροπή, με την ακόλουθη σύνθεση:

Peer Lorenzen, Πρόεδρο,

Khanlar Hajiyev,

Julia Laffranque, Δικαστές,

Και με την σύμπραξη του André Wampach, *Αναπληρωτή Γραμματέα Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 6 Δεκεμβρίου 2011,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 57713/09) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που κατέθεσε ένας Έλληνας υπήκοος, ο κος ũ.Ū. και μια ανώνυμη εταιρεία, η Ū.ɇ.ʔ. οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο την 1η Οκτωβρίου 2009, σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τους Δικηγόρους Ηρακλείου Γ.Στυλιανάκη και Γ.Μέντη. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον κο Ι.Μπακόπουλο και την κα Γ. Κοττά, Δικαστικούς Αντιπροσώπους στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους.

3. Στις 17 Νοεμβρίου 2010, η αντιπρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση.

No Φ.092.22/634

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο πρώτος προσφεύγων γεννήθηκε το 1961 και είναι κάτοικος Αθηνών. Η δεύτερη προσφεύγουσα, ένας από τους μετόχους της οποίας είναι ο πρώτος προσφεύγων, έχει την έδρα της στα Χανιά, στην Κρήτη.

1. Η γένεση της υπόθεσης

5. Με σύμβαση που συντάχτηκε ενώπιον συμβολαιογράφου στις 22 Φεβρουαρίου 1964, ο κ. ŁŪ. πατέρας του πρώτου προσφεύγοντα και ιδρυτής της δεύτερης προσφεύγουσας, αγόρασε στο όνομά του και εξ αδιαιρέτου το ήμισυ οικοπέδου έκτασης 37.453,64 τ.μ. στην περιοχή Αμμούδαρα, κοντά στο Ηράκλειο, στην Κρήτη. Οι πωλητές ήταν κληρονόμοι του Δ.Κ. και η πώληση έγινε σε εκτέλεση προσύμφωνου πώλησης με το οποίο αυτοί δεσμευόντουσαν να φέρουν στην υπογραφή του οριστικού συμβολαίου τον τίτλο κυριότητάς τους και ένα τοπογραφικό σχεδιάγραμμα υπογεγραμμένο από πολιτικό μηχανικό, το οποίο θα ανέφερε με ακρίβεια την έκταση της πωληθείσας έκτασης. Ο Δ.Κ. είχε αγοράσει στο παρελθόν το οικόπεδο, με συμβόλαιο της 26ης Σεπτεμβρίου 1917 (το πιο πρόσφατο) από ιδιώτες, που ήταν ιδιοκτήτες του σύμφωνα με διαδοχικά συμβόλαια που έφταναν μέχρι το 1900 (το παλαιότερο). Σε όλα τα συμβόλαια, το οικόπεδο περιγραφόταν μερικώς ως αγροτικός βοσκότοπος και μερικώς ως αμπέλι, ενώ το συμβόλαιο της 22ας Φεβρουαρίου 1964, το περιέγραφε ως « μη καλλιεργούμενο βοσκότοπο».

6. Στο οικόπεδο αυτό, ο κ. ŁŪ. έχτισε, με τους δύο άλλους συνιδιοκτήτες του οικοπέδου, το ξενοδοχείο « Creta Beach »το οποίο αποτελείτο από 50 μπαγκαλόους, δύο διώροφα κτίρια, ένα κτίριο υποδοχής, ένα μεγάλο κτίριο που χρησίμευε ως κουζίνα, εστιατόριο, μπαρ, αποθηκευτικούς χώρους, σταθμό βιολογικού καθαρισμού, σνακ-μπαρ και δύο πισίνες. Η Νομαρχία του Ηρακλείου εξέδωσε όλες τις απαραίτητες άδειες: στις 28 Νοεμβρίου 1964 και την 1η Ιουνίου 1968 την οικοδομική, το 1968 και 1973 την άδεια λειτουργίας και στις 8 Ιουνίου 1968 άδεια για την λειτουργία του μπαρ και του εστιατορίου.

7. Για να είναι δυνατή η οικοδόμηση και η λειτουργία του ξενοδοχείου, το Κράτος έπρεπε να ορίσει τον αιγιαλό, πράγμα που έπραξε μια Επιτροπή στις 7 Οκτωβρίου 1964.

8. Επειδή δεν υπήρχε κτηματολόγιο στην περιοχή, η καταγραφή των πράξεων των σχετικών με τα ακίνητα γινόταν και γίνεται ακόμη, μέσω Γραφείων μεταγραφών όπου καταχωρούνται οι συμβολαιογραφικές πράξεις ή οι διεκδικήσεις, σχετικά με τα ακίνητα, με βάση το όνομα του υπογράφοντος την συμβολαιογραφική πράξη ή αυτού κατά του οποίου στρέφεται η διεκδίκηση. Η μοναδική μέθοδος για να λάβει κάποιος γνώση της ύπαρξης δικαιωμάτων κυριότητας επί οικοπέδων που αποτελούν αντικείμενο συναλλαγής είναι να συμβουλευτεί το Αρχείο μεταγραφών ακινήτων, που τηρείται όχι με βάση στοιχεία της ταυτότητας του οικοπέδου, αλλά με βάση την ταυτότητα του ιδιοκτήτη.

9. Στις 24 Δεκεμβρίου 1994, ο πρώτος προσφεύγων έγινε κύριος των 4.808 μετοχών της εταιρείας μέσω του πατέρα του ŁŪ.

10. Σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, με διαδοχικές πράξεις που άρχισαν το 1987 και έγιναν συστηματικές από το 1991 και κυρίως το 1996, το Δημόσιο αμφισβήτησε ένα μέρος της ιδιοκτησίας των προσφευγόντων. Ειδικότερα, το Δημόσιο θέλοντας να οριοθετήσει ένα «νέο αιγιαλό», επικαλέστηκε την ύπαρξη «παλαιού αιγιαλού», καθώς και μια παλαιά δημόσια ιδιοκτησία σε ένα τμήμα της ιδιοκτησίας των προσφευγόντων, και δημοσίευσε διαδοχικά πρωτόκολλα «καθορισμού αποζημίωσης» για αυθαίρετη χρήση της δημόσιας ιδιοκτησίας. Η αμφισβήτηση αυτή αφορούσε το 1/5 της συνολικής έκτασης του οικοπέδου και περίπου 2.000 τ.μ. των κτιρίων του ξενοδοχείου. Επέφερε επίσης την απώλεια της πρόσβασης στην θάλασσα.

11. Ειδικότερα, μεταξύ 1964 και 1997, έγιναν συνολικά οκτώ νέοι καθορισμοί της νέας παραλίας, καθένας διαφορετικός από τον άλλο και μη οριστικός. Μετά το 1996, το Δημόσιο υποστήριξε ότι ο αιγιαλός είχε μεγαλώσει σε πλάτος και επεκτάθηκε προς τον βορρά εις βάρος της θάλασσας. Το 1987, το Δημόσιο ισχυρίστηκε ότι ανάμεσα στην θάλασσα και την ιδιοκτησία υπήρχε παλαιός αιγιαλός, ο οποίος του ανήκε, και ο οποίος συνέπιπτε με τμήμα δημόσιας ιδιοκτησίας που προοριζόταν για τους πρόσφυγες που είχαν έρθει από την Μικρά Ασία. Τέλος, με πρωτόκολλα καθορισμού αποζημίωσης, το Δημόσιο ζήτησε από τους τρεις συγκυρίους να του καταβάλουν σημαντικά ποσά ως αποζημίωση «για αυθαίρετη χρήση ιδιοκτησίας του Δημοσίου» μιας έκτασης 5.458 τ.μ. που χαρακτηριζόταν ως «δημόσια ιδιοκτησία». Εκδόθηκαν συνολικά πέντε πρωτόκολλα μεταξύ 1986 και 2007, για το ποσό των 325.597 €, που πληρώθηκαν εξ ολοκλήρου

από την δεύτερη προσφεύγουσα, λόγω της απειλής της κατάσχεσης ολοκλήρου του οικοπέδου.

2. Οι διαδικασίες που κίνησαν οι προσφεύγοντες

α) Οι ανακοπέςστα πρωτόκολλα αποζημίωσης

12. Στις 28 Φεβρουαρίου 1987, η δεύτερη προσφεύγουσα άσκησε ανακοπή κατά του Πρώτου Πρωτοκόλλου ενώπιον του Πρωτοδικείου Ηρακλείου, το οποίο με την απόφασή του υπ'αρ. 282/1992, μείωσε ελαφρώς τα ποσά που πρέπει να καταβληθούν, θεωρώντας ως πιθανή την ύπαρξη δημόσιας ιδιοκτησίας στην επίδικη περιοχή. Με την απόφαση υπ'αρ. 412/1998, το Εφετείο Κρήτης απέρριψε την έφεση των προσφευγόντων.

13. Στις 3 Ιανουαρίου 1993 και στις 24 Μαρτίου 1997, η δεύτερη προσφεύγουσα άσκησε ανακοπή κατά του δεύτερου και τρίτου Πρωτοκόλλου. Με την απόφαση υπ'αρ. 1714/1999, το Πρωτοδικείο Ηρακλείου αποφάνθηκε όπως και στην απόφασή του υπ'αρ. 282/1992. Με την απόφαση υπ'αρ. 1875/2009, το ίδιο Δικαστήριο αποφάνθηκε και επί της ανακοπής κατά του τέταρτου και πέμπτου Πρωτοκόλλου.

β) Η αναγνωριστική της κυριότητας αγωγή

14. Στις 13 Μαΐου 1991, η δεύτερη προσφεύγουσα προσέφυγε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Ηρακλείου με αγωγή για να αναγνωριστεί η κυριότητα επί του αμφισβητούμενοι οικοπέδου των 5.458 τ.μ. Η δικάσιμος που αρχικά ορίστηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1991, αναβλήθηκε με αίτημα των δύο μερών, εν αναμονή άλλων δικαστικών αποφάσεων σχετικά με την υπόθεση. Στις 13 Ιουλίου 1995, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Δικαστήριο να ορίσει νέα δικάσιμο η οποία και ορίστηκε για τις 17 Σεπτεμβρίου 1997 οπότε και πραγματοποιήθηκε η συζήτηση της αγωγής. Το Δημόσιο είχε ασκήσει επίσης στις 5 Απριλίου ανταγωγή και ζήτησε να αναγνωριστεί ως ο μόνος κύριος της επίδικης ιδιοκτησίας. Ισχυριζόταν ότι τα προ του 1964 συμβόλαια δεν περιλάμβαναν την έκταση αυτή που αποτελούσε τμήμα ευρύτερης δημόσιας έκτασης και ότι οι προσφεύγοντες την είχαν ιδιοποιηθεί.

15. Με προδικαστική απόφαση της 16^{ης} Δεκεμβρίου 1997, το Πολυμελές Πρωτοδικείου διέταξε πραγματογνωμοσύνη και την εξέταση δύο μαρτύρων, έναν για το Δημόσιο και έναν για την προσφεύγουσα.

16. Η εξέταση των μαρτύρων ολοκληρώθηκε στις 24 Νοεμβρίου 2000 και η έκθεση πραγματογνωμοσύνης κατατέθηκε στις 19 Φεβρουαρίου 2001. Η δικάσιμος ορίστηκε για τις 10 Οκτωβρίου 2001, μετά από αίτηση του Δημοσίου που κατατέθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 2000.

17. Με απόφαση της 22ας Ιανουαρίου, το Πολυμελές Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας και έκανε δεκτή την αγωγή του Δημοσίου. Έκρινε ότι τα επίδικα 5.458 τ.μ. ήταν, στο σύνολό τους, ανέκαθεν ιδιοκτησία του Δημοσίου.

18. Το Δημόσιο έλαβε αντίγραφο της απόφασης στις 11 Μαρτίου 2002.

19. Στις 28 Ιουνίου 2002, η δεύτερη προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης στο Εφετείο Κρήτης. Στις 5 Μαρτίου 2003, η προσφεύγουσα ζήτησε να προσδιοριστεί η έφεση. Η δικάσιμος που αρχικά προσδιορίστηκε για τις 24 Ιανουαρίου 2004, αναβλήθηκε για τις 11 Ιανουαρίου 2005, ημερομηνία κατά την οποία και εκδικάστηκε η υπόθεση.

20. Με απόφαση της 26ης Μαΐου 2005, το Εφετείο απέρριψε την έφεση της προσφεύγουσας. Επικύρωσε την θέση του Δημοσίου, σύμφωνα με την οποία υπήρχε «παλαιός αιγιαλός», και έκρινε ότι οι προσφεύγοντες είχαν καταπατήσει τμήμα του αιγιαλού, και επομένως έκταση που ανήκε στο Δημόσιο. Έκρινε ότι μια έκταση αμιγώς αμμώδης που είχε δημιουργηθεί πολλά έτη πριν το 1935, και αποτελούσε τον «παλαιό αιγιαλό», είχε καταγραφεί ως ιδιοκτησία του Δημοσίου. Η έκταση αυτή δεν προσφερόταν για γεωργική εκμετάλλευση και για το λόγο αυτό δεν είχε συμπεριληφθεί στην διανομή γεωργικών εκτάσεων των ετών 1939-1940. Εξάλλου, δεν υπήρχαν μέχρι το 1960, για την έκταση αυτή πράξεις ιδιοκτησίας ιδιωτών. Το Εφετείο συμπέρανε ότι ήταν προφανές ότι οι πωλήσεις των ετών 1901-1917 αφορούσαν μόνον μια καλλιεργήσιμη έκταση, ενώ η πώληση του 1964 αφορούσε και την αμμώδη και άγονη επίδικη έκταση. Οι δικαιοπάροχοι των προσφευγόντων δεν έγιναν ποτέ κύριοι του τμήματος αυτού, που δεν τους μεταβιβάστηκε ποτέ και επί του οποίου δεν είχαν ασκήσει πράξεις νομής πριν το 1915, προϋπόθεση για να ισχύσει υπέρ αυτών η χρησικτησία.

21. Στις 21 Μαρτίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε αναίρεση. Στις 10 Απριλίου 2006, η προσφεύγουσα ζήτησε να προσδιοριστεί η αναίρεση. Η δικάσιμος που ορίστηκε για τις 24 Οκτωβρίου 2007, αναβλήθηκε λόγω εκλογών για τις 15 Οκτωβρίου 2008. Με απόφαση της 9ης Απριλίου 2009

(που καθαρογράφηκε στις 13 Αυγούστου 2009), ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση.

22. Ο Άρειος Πάγος επικύρωσε επί της ουσίας ότι το τμήμα του επίδικου οικοπέδου ήταν παλαιός αιγιαλός, υπό την έννοια των άρθρων 968 του Αστικού Κώδικα και 1 του Νόμου 2344/1990. Έκρινε ότι ο καθορισμός της οριογραμμής του αιγιαλού ήταν αρμοδιότητα των δικαστηρίων μόνον και όχι της διοικητικής επιτροπής, αφού προέκυπτε μόνο από φυσικά φαινόμενα και δεν είχε γίνει με ενέργεια του Δημοσίου. Σε περίπτωση που θα εδημιουργείτο νεός αιγιαλός λόγω προσχώσεων και της απόσυρσης της θάλασσας, ο νέος αυτός αιγιαλός, ως «κοινόχρηστο πράγμα» ανήκε στο Δημόσιο ήταν εκτός συναλλαγής και δεν μπορούσε να γίνει αντικείμενο ιδιοποίησης μέσω της χρησικτησίας.

23. Ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι ορθά το Εφετείο είχε εντοπίσει σκεπτικισμό στην θέληση των υπογραφόντων του συμβολαίου του 1964 σχετικά με τα όρια και την φύση του οικοπέδου. Υπογράμμισε ότι το Εφετείο είχε κάνει δεκτή την ανταγωγή του Δημοσίου και αναγνώρισε την κυριότητα του Δημοσίου στο επίδικο οικόπεδο ως παλαιό αιγιαλό, αφού εκτίμησε το σύνολο των αποδεικτικών μέσων που υπέβαλε το Δημόσιο. Θεώρησε ότι δεν ήταν απαραίτητο το Εφετείο να αναφέρει στην απόφασή του ποια αποδεικτικά μέσα ήταν καθοριστικά ή ποια σημασία είχε αποδοθεί σε καθένα από αυτά. Επίσης, η αξιοπιστία των μαρτύρων και η εκτίμηση των καταθέσεών τους ήταν της κυρίαρχης αρμοδιότητας του δικαστηρίου της ουσίας και δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου. Τέλος, ο Άρειος Πάγος απέρριψε ένα λόγο σχετικά με την προφανή κατάχρηση δικαιώματος από πλευράς Δημοσίου, με την αιτιολογία ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν προβλήθηκε στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΕΝΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ ΩΣ ΘΥΜΑΤΟΣ

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλείται την ιδιότητα του «θύματος» σημειώνοντας ιδίως ότι δεν συμμετείχε προσωπικά στην διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

25. Οι προσφεύγοντες δεν υποβάλλουν παρατηρήσεις επί του συγκεκριμένου θέματος.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει τη νομολογία του που υιοθετεί μια πολύ διασταλτική ερμηνεία της έννοιας του «θύματος». «Για να μπορεί ο προσφεύγων να ισχυριστεί ότι είναι θύμα παραβίασης της Σύμβασης, πρέπει να υπάρχει ένας επαρκώς άμεσος δεσμός ανάμεσα στον προσφεύγοντα και την επικαλούμενη παραβίαση (…). Η έννοια του «θύματος» ερμηνεύεται κατά τρόπο αυτόνομο και ανεξάρτητο από τους κανόνες του εθνικού δικαίου όπως το έννομο συμφέρον ή η νομιμοποίηση (…). Η έννοια αυτή δεν συνεπάγεται την ύπαρξη ζημίας» (*Stukus et autres c. Pologne,* αρ. 12534/03, §34, 1η Απριλίου 2008).

27. Το Δικαστήριο σημειώνει εξ αρχής ότι μόνο η προσφεύγουσα εταιρεία ήταν διάδικος στην επίδικη διαδικασία. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ήταν θύμα της οριστικής επίδικης απόφασης που ακύρωσε την σύμβαση εκχώρησης μετοχών, λόγω του ότι με το μέτρο αυτό η προσφεύγουσα εταιρεία υπέστη απώλειες τις συνέπειες των οποίων υπέστη ο ίδιος ως μέτοχος. Όμως, σύμφωνα με τη νομολογία του *(Agrotexim και λοιποί κατά Ελλάδας,* 24 Οκτωβρίου 1995, §66, σειρά Α αρ.330-Α), το Δικαστήριο δεν θεωρεί δικαιολογημένο να «άρει τον εταιρικό μανδύα» ή να μη λάβει υπόψη της την νομική προσωπικότητα της εταιρείας παρά μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις, ιδίως όταν αποδεικνύεται σαφώς ότι η εταιρεία αδυνατεί να προσφύγει μέσω των καταστατικών οργάνων της στα όργανα της Σύμβασης. Όμως, προφανώς αυτό δεν ισχύει στην παρούσα περίπτωση, στο βαθμό που η προσφεύγουσα εταιρεία μπόρεσε να προσφύγει στο Δικαστήριο χωρίς καμμία δυσκολία.

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι η κατοχή ακόμα και σημαντικού μέρους μετοχών -4.808 μετοχών στην υπό κρίση περίπτωση αλλά χωρίς διευκρινίσεις σχετικά με το σύνολο αυτών (ανωτέρω παρ. 11)- δεν μπορεί να αρκεί, κατ' αρχή, για να χαρακτηριστεί ως «θύμα» ο προσφεύγων υπό την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης, (προαναφερθείσα *Agrotexim και λοιποί κατά Ελλάδας,* §63). Πρέπει επίσης να έχει προσωπικά συμφέροντα στο αντικείμενο τη προσφυγής, ιδίως προσβολή των δικαιωμάτων του ως μετόχου (*Olczak c. Pologne (dec.),* αρ. 30417/96, § §58-60, CEDH 2002-X (αποσπάσματα), και *Pokis c. Lettonie (dec.),* αρ. 528/02, CEDH 2006-XV). Ωστόσο θα πρέπει να διαπιστώσουμε ότι αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση του προσφεύγοντος, που δεν σκοπεύει

να επικαλεστεί άλλη ζημία από αυτή που υπέστη η εταιρεία της οποίας είναι μέτοχος.

29. Επομένως, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασης των άρθρων της Σύμβασης που επικαλείται και κάνει δεκτή την ένσταση της Κυβέρνησης ως προς την έλλειψη της ιδιότητας του θύματος ως προς τον πρώτο προσφεύγοντα. Επομένως, το Δικαστήριο κηρύσσει την προσφυγή, ασυμβίβαστη λόγω αναρμοδιότητας ως προς το πρόσωπο του ενάγοντα, (*ratione personae*) με τις διατάξεις της Σύμβασης υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 (α) και την απορρίπτει κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §4.

ΙΙ. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6§1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

30. Η δεύτερη προσφεύγουσα παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, λόγω της έλλειψης αιτιολογίας και των αντιφάσεων που περιείχε η απόφαση του Αρείου Πάγου, καθώς και λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, το κρίσιμο τμήμα της οποίας είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) και εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, (...)το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως, (...)»

Α. Διάρκεια της διαδικασίας

1. Ως προς το παραδεκτό

31. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής δεν είναι προδήλως αβάσιμο υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 (α) της Σύμβασης. Το Δικαστήριο κρίνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως θα πρέπει να κηρυχτεί παραδεκτό.

2. Ως προς την ουσία

32. Η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 13 Μαΐου 1991, με την προσφυγή στο Πρωτοδικείο και τελείωσε στις 13 Αυγούστου 2009, με την καθαρογραφή την απόφασης του Αρείου Πάγου. Επομένως διήρκεσε δεκαοκτώ έτη και τρεις μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

33. Η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας οφείλεται στην συμπεριφορά της προσφεύγουσας: σε κανένα στάδιο της διαδικασίας δεν επέδειξε επιμέλεια για την διεξαγωγή της, ζήτησε αναβολές σε διάφορα στάδια της διαδικασίας και δεν φρόντισε να ασκήσει τα ένδικα μέσα εντός σύντομης προθεσμίας. Όλες οι αιτήσεις για επίσπευση δικασίμου έγιναν από το Δημόσιο.

34. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η υπόθεση ήταν σύνθετη αφού έπρεπε να οριστεί το ιδιοκτησιακό καθεστώς και η φύση μιας μεγάλης έκτασης. Στον πρώτο βαθμό, η υπόθεση εκκρεμούσε για μια περίοδο από τις 4 Δεκεμβρίου 1991, ημερομηνία κατά την οποία ορίστηκε αρχικά η δικάσιμος, μέχρι τις 13 Ιουλίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία το Δημόσιο ζήτησε νέο ορισμό δικασίμου, και αυτό λόγω του ότι η δεύτερη προσφεύγουσα έδειξε έλλειψη επιμέλειας.

35. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται επίσης ότι οι περίοδοι μεταξύ της υιοθέτησης των αποφάσεων του Πρωτοδικείου και του Εφετείου αφενός, και των ημερομηνιών για τις οποίες τα μέρη ζήτησαν τον ορισμό δικασίμου ενώπιον του Εφετείου και του Αρείου Πάγου αντίστοιχα, αφετέρου, δεν μπορούν να καταλογιστούν στις δικαστικές αρχές.

36. Ακόμα και αν παραδεχθούμε ότι η υπόθεση παρουσίαζε ορισμένη δυσκολία, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι ακόμα και αν δεν λάβουμε υπόψη την περίοδο από 4 Δεκεμβρίου 1991 ως 13 Ιουλίου 1995 ενώπιον του Πρωτοδικείου, η συνολική διάρκεια της διαδικασίας υπερέβη τα δεκατέσσερα έτη για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

37. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και με βάση κριτήρια που έχει καθιερώσει η νομολογία, συγκεκριμένα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και των αρμοδίων αρχών καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

38. Εξάλλου μόνον η βραδύτητα που καταλογίζεται στις αρμόδιες δικαστικές αρχές μπορεί να οδηγήσει σε μια διαπίστωση υπέρβασης της εύλογης προθεσμίας αντίθετη προς την Σύμβαση. Ακόμη και σε δικαϊκά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της επιμέλειας των διαδίκων στην διεξαγωγή της δίκης, η στάση των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους

δικαστές από την υποχρέωση να διασφαλίζουν την ταχύτητα που επιτάσσει το άρθρο 6 §1 (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Λιτοσελίτης κατά Ελλάδας,* αρ. 62771/00, §30, 5 Φεβρουαρίου 20004).

39. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου διήρκεσε περίπου έξι έτη και οκτώ μήνες. Το Δικαστήριο σημειώνει στην διάρκεια αυτή σημαντικές καθυστερήσεις για τις οποίες ευθύνονται οι δικαστικές αρχές. Η αγωγή ασκήθηκε στις 13 Μαΐου 1991 και ενώ η δικάσιμος ορίστηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1991, αναβλήθηκε με αίτημα των δύο μερών. Αφού η προσφεύγουσα κάλεσε το Δικαστήριο να ορίσει δικάσιμο στις 13 Ιουλίου 1995, αυτή δεν έγινε παρά στις 17 Σεπτεμβρίου 1997, δηλαδή πάνω από δύο χρόνια μετά. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι μετά την προδικαστική απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1997, χρειάστηκαν πάνω από τρία έτη για να ολοκληρωθούν τα ανακριτικά μέτρα που διατάχθηκαν. Πράγματι, οι δύο μάρτυρες δεν εξετάστηκαν παρά στις 11 Νοεμβρίου 2000 και η έκθεση πραγματογνωμοσύνης κατατέθηκε στις 19 Φεβρουαρίου 2001. Όμως, οι καθυστερήσεις αυτές δεν μπορούν να καταλογιστούν στην προσφεύγουσα.

40. Ενώπιον του Εφετείου, η δικάσιμος που αρχικά ορίστηκε για τις 27 Ιανουαρίου 2004, αναβλήθηκε για τις 11 Ιανουαρίου 2005, δηλαδή ένα χρόνο μετά. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ενώπιον του Αρείου Πάγου, η δικάσιμος ορίστηκε και έγινε στις 15 Οκτωβρίου 2008, δηλαδή ένα χρόνο μετά την αναβολή που δόθηκε στις 24 Οκτωβρίου 2007. Επίσης, χρειάστηκε μια περίοδος δέκα μηνών από την δικάσιμο και μέχρι την καθαρογραφή της απόφασης.

41. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια της διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, στο σημείο αυτό υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1.

Β. Δίκαιη δίκη

42. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της απόφασης του Αρείου Πάγου περιέχει σφάλματα και παραλείψεις που περιόρισαν τον δικαίωμα της για άσκηση αναίρεσης σε σημείο που να το καθιστούν απολύτως αναποτελεσματικό. Ειδικότερα, θεωρεί ότι η απόφαση του Αρείου Πάγου με το να δέχεται ότι το επίδικο οικόπεδο αποτελούσε παλαιό αιγιαλό, έχει τα ίδια σφάλματα με την εφετειακή απόφαση. Ισχυρίζεται ότι

ο Άρειος Πάγος απέφυγε να αποφανθεί ως προς το θέμα της απόσυρσης της στεριάς το οποίο υποστήριζαν, επιστημονικό στοιχείο που ήταν κρίσιμης σημασίας στην επιχειρηματολογία τους. Τέλος, καταλογίζει στον Άρειο Πάγο ότι έδειξε φορμαλισμό και απέρριψε ένα λόγο με την αιτιολογία ότι ο ισχυρισμός δεν είχε διατυπωθεί ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

43. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, το καθήκον του είναι να διασφαλίσει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που προκύπτουν από την Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμοδιότητά του να κρίνει τα νομικά ή πραγματικά σφάλματα που υποτίθεται ότι έχει κάνει ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στον βαθμό που παραβιάζουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση, *Garcia Ruiz c. Espagne,* [GC], αρ. 30544/96, §28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να υιοθετήσει μία απόφαση αντί για μια άλλη γιατί έτσι θα ανακηρυσσόταν σε δικαστή τρίτου ή τέταρτου βαθμού και θα παραβίαζε τα όρια της αποστολής του *(Kemmache c. France (no 3),* 24 Νοεμβρίου 1994, §44, σειρά Α αρ. 296-C). Το Δικαστήριο έχει ως μοναδικό καθήκον, ως προς το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάσει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραβίασαν τις ειδικές δικονομικές εγγυήσεις που προβλέπονται από την διάταξη αυτή ή ότι η διεξαγωγή της διαδικασίας στο σύνολό της δεν εγγυήθηκε μια δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλ. *mutatis mutandis, Donadze c. Géorgie,* αρ. 74644/01, §§30-31, 7 Μαρτίου 2006).

44. Στην παρούσα υπόθεση, τίποτε δεν επιτρέπει να σκεφτούμε ότι η διαδικασία, κατά την διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα μπόρεσε να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα που έκρινε απαραίτητα για να στηρίξει τις θέσεις της, δεν ήταν δίκαιη και το Δικαστήριο δεν εντοπίζει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της δίκης που να είχε ως συνέπεια να θέσει το Δημόσιο σε προνομιακή θέση έναντι της προσφεύγουσας. Ειδικότερα, προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας ότι ο Άρειος Πάγος εξέδωσε μια αιτιολογημένη απόφαση θεμελιωμένη στην ισχύουσα νομοθεσία. Δεν φαίνεται, ως προς το θέμα αυτό, ότι έδειξε αυθαιρεσία στην ερμηνεία της εφαρμοστέας νομοθεσίας ή στην εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων.

45. Από τα ανωτέρω το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

46. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι στερήθηκε την ιδιοκτησία της χωρίς καμία αποζημίωση, ενώ την είχε αγοράσει από ιδιώτες με απόλυτη εμπιστοσύνη (θεμελιωμένη στο ότι δεν υπήρχε καμία αναφορά δικαιωμάτων τρίτων ή του Δημοσίου στο Γραφείο μεταγραφών κατά την αγορά και στην αδράνεια του Δημοσίου για μεγάλο χρονικό διάστημα) και είχε καταβάλει φόρους στο Δημόσιο. Υποστηρίζει ότι μετά την απόφαση του Αρείου Πάγου, πρέπει είτε να ξαναγοράσει για δεύτερη φορά το επίδικο τμήμα είτε να το εγκαταλείψει και να περιοριστεί στο υπόλοιπο κομμάτι το οποίο δεν διεκδικείται από το Δημόσιο. Τέλος υπογραμμίζει ότι έπρεπε να καταβάλει στο Δημόσιο, από το 1987 ως το 2006, τεράστια ποσά μέσω διαδοχικών πρωτοκόλλων αποζημίωσης για αυθαίρετη χρήση δημόσιας ιδιοκτησίας, σε μια υπόθεση, η οποία δεν δικάστηκε οριστικά παρά το 2009.

47. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου δεν κατοχυρώνει το δικαίωμα αγοράς αγαθών (περιουσίας) και ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί παραβίαση της διάταξης αυτής παρά στον βαθμό που οι αποφάσεις για τις οποίες παραπονείται αναφέρονται στην «περιουσία» του υπό την έννοια της διάταξης αυτής. Η έννοια της «περιουσίας» μπορεί να καλύπτει τόσο την «υφιστάμενη περιουσία» όσο και περιουσιακές αξίες, συμπεριλαμβανομένων απαιτήσεων, δυνάμει των οποίων ο προσφεύγων μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει τουλάχιστον «νόμιμη προσδοκία» να αποκτήσει την πραγματική απόλαυση ενός δικαιώματος ιδιοκτησίας. Αντίθετα, η ελπίδα ότι θα αναγνωριστεί ένα δικαίωμα ιδιοκτησίας για το οποίο κάποιος βρίσκεται σε αδυναμία να το ασκήσει πραγματικά δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «περιουσία» υπό την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και το ίδιο ισχύει για μια απαίτηση υπό αίρεση η οποία αποσβήνεται λόγω της μη πραγματοποίησης της αίρεσης (βλ. *Prince Hans-Adam II de Liechtenstein c.Allemagne,* [GC], Αρ. 42527/98, §§82 και 83, CEDH 2001-VIII και *Gratzinger et Gratzingerova c. République Tchèque (Déc.)* [GC], αρ. 39794/98, §69, CEDH 2002-VII).

48. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το 1964, ο πατέρας του πρώτου προσφεύγοντα και ιδρυτής της δεύτερης προσφεύγουσας αγόρασε ένα οικόπεδο 37.453,64 τ.μ. για να κτίσει

ξενοδοχειακό συγκρότημα. Το 1968 και 1973, το Δημόσιο του έδωσε τις απαραίτητες άδειες για την οικοδόμηση του συγκροτήματος αυτού. Μεταξύ 1964 και 1997, έγιναν οκτώ οριοθετήσεις του θαλάσσιου τομέα μερικές εκ των οποίων περνούσαν από τα κτίρια του συγκροτήματος. Από το 1987, το Δημόσιο άρχισε να αμφισβητεί το δικαίωμα ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας σε ένα τμήμα του οικοπέδου, έκτασης 5.458 τ.μ., επικαλούμενο την ύπαρξη παλαιού αιγιαλού και παλαιάς δημόσιας περιουσίας και εκδίδοντας πρωτόκολλα αποζημίωσης για αυθαίρετη κατάληψη δημόσιας ιδιοκτησίας. Το Πρωτοδικείο Ηρακλείου απέρριψε τις πέντε ανακοπές που άσκησε η προσφεύγουσα κατά των πρωτοκόλλων αυτών μεταξύ 1986 και 2007 αποφαινόμενο υπέρ του δημοσίου χαρακτήρα της επίδικης επιφάνειας.

49. Από τη μία πλευρά το Δικαστήριο σημειώνει ότι το Δημόσιο όχι μόνον χορήγησε τις απαιτούμενες για την οικοδόμηση του συγκροτήματος άδειες αλλά άφησε την κατάσταση να διαιωνίζεται πριν αντιδράσει το 1987. Από την άλλη, συνειδητοποιεί το ότι η απουσία κτηματολογίου και απογραφής της δημόσιας έκτασης στην Ελλάδα καθιστά δύσκολο τον έλεγχο των τίτλων ιδιοκτησίας ενός ακινήτου. Για τον λόγο αυτό η δικαστική οδός είναι ο μόνος αξιόπιστος τρόπος για να γίνει ένας τέτοιος έλεγχος.

50. Όμως, στην υπό κρίση υπόθεση, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Ηρακλείου, αφού διέταξε πραγματογνωμοσύνη και εξέτασε τους μάρτυρες που πρότειναν οι δύο διάδικοι, και το Εφετείο Κρήτης επιλέξανε την άποψη της απόσυρσης της παραλίας υπέρ της στεριάς και συμπεράνανε ότι το επίδικο τμήμα αποτελούσε τμήμα της παραλίας και επομένως της δημόσιας έκτασης. Ο Άρειος Πάγος απέρριψε έναν προς έναν τους εννέα αναιρετικούς λόγους της προσφεύγουσας και επικύρωσε το συμπέρασμα των δικαστηρίων της ουσίας.

51. Δεδομένου ότι εναπόκειται πρωτίστως στα εθνικά δικαστήρια να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν το εθνικό δίκαιο (βλ. προς την κατεύθυνση αυτή, *Garcia Ruiz c. Espagne,* [GC], αρ. 30544/96, §28, CEDH 1999-I, *Kopecky c. Slovaquie* [GC], αρ. 44912/98, §56, CEDH 2004-IX), το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στα θέματα για τα οποία αποφάνθηκαν τα εθνικά δικαστήρια και θεωρεί ότι δεν επιτρέπεται διαφοροποίηση από την κρίση τους σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως κυρία των επίδικων 5.458 τ.μ.. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται

την «περιουσία» όπως αυτή εννοείται στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

52. Επομένως, η αιτίαση που διατυπώθηκε στο πεδίο της διάταξης αυτής πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με το άρθρο 35 §3 (α) της Σύμβασης, ως ασυμβίβαστη λόγω καθ' ύλην αναρμοδιότητας (*ratione materiae)* προς τις διατάξεις της Σύμβασης.

IV. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

53. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

54. Η προσφεύγουσα ζητά το ποσό των 12.303.993,58 € για την υλική ζημία που υπέστησαν. Ζητά επίσης το ποσό των 250.000 € λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας της διάρκειας της διαδικασίας.

55. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην διαπιστωθείσα παραβίαση και την επικαλούμενη υλική ζημία και ότι το ποσό για ηθική βλάβη είναι υπερβολικό.

56. Όπως η Κυβέρνηση, και λαμβάνοντας υπόψη ότι απέρριψε την αιτίαση σχετικά με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην διαπιστωθείσα παραβίαση και την επικαλούμενη υλική ζημία και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Αντίθετα, θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στην προσφεύγουσα 12.000 € λόγω ηθικής βλάβης.

Β. Έξοδα και Δικαστική Δαπάνη

57. Η προσφεύγουσα ζητά επίσης 35.927,55 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και 12.687,50€ για τα έξοδα ενώπιον του Δικαστηρίου.

58. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι, λόγω της έκβασης της υπόθεσης, το ποσό των 500 € είναι αρκετό.

59. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης μόνον λόγω της υπέρβασης της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας. Λαμβάνοντας υπόψη τα έγγραφα που έχει στην διάθεσή του και τη νομολογία του, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο το ποσό των 1.500 € για την διαδικασία ενώπιον του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

60. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή για την αιτίαση σχετικά με το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης και απαράδεκτη για τα περαιτέρω,

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης,

3. *Αποφαίνεται ότι*

α)το καθ'ου η προσφυγή Κράτος θα πρέπει να καταβάλει στην δεύτερη προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:

i) 12.000 € (δώδεκα χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος

ii) 1.500 € (χίλια πεντακόσια ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από την προσφεύγουσα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη

β)από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

No Φ.092.22/634

Συντάχτηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 10 Ιανουαρίου 2012, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach	Peer Lorenzen
Αναπληρωτής Γραμματέας	Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα